

תרומה - קל"א ע"ב

להכניתה לפני המלך, ואלה הם המחנחות העליונות על כלם. וכולם מתקנים בסדרו שישראלי מתקנים למיטה, אותם שירות ותשבחות יבאותה פלה ומשתפלים ישראלי. כיון שמנגנים שלושה מהונות הלו, אז ישראל פותחים בשירה ומזרירים לפניו ורבונם. והוא מונה מונה אחד, שפניה לשבח את רבונם ביום, מזנגנים עליהם ומזרירים עם פאחד באוטם השבחים של דוד המלך, והרי

בארנו את הדברים. באותו זמן שפטים ישראל את השבחים של אוטן תשבחות של דוד, אז התשבחת של שירותם כמו במו שברנו. ואם תאמר, הרי התשבחת זו לא מתקנת אחרונה אמר שהי דוד, והרי תורה שבכתב קודמת לתורה שבעל פה, וקודמת לנביאים, וקודמת לפוכובים, ובמו שקדמת

- כך צריך למקדים (בשירה)? אלא מתווך שפנסת ישראל לא מתקנת אלא מתורה שבכתב, משום כך צריך לומר אוטה בראשית התקונית, וזה התשבחת המעלה מכל שאור התשבחות השבעולם. והוא לא התקונה מבלן במו שהתקינה מתשבחת הזו, וכן היא סמוכה לתפלה מישב, במו שברנו.

באوها שעה כשנאמרה שירותם, מהתערת פסגת ישראל באותו כתר שעתיד הקדוש ברוך הוא לעטר את מלך המשיח, ואותו כתר גליף וחקוק בשמות קדושים, כמו שהתעטר הקדוש ברוך הוא אותו יום שעברו ישראל את הים והטביע את כל

בריך הוא לא עטרא למלכא ממשיכא, וההוא בתרא

ביהיא צלואה דישראל (ס"א דמיושב). **דקא מתקני** עם מטרוניתא, ומתקני לה לאעלא לה קמי מלכא, ואlein אינון משרין עלאין על כלחו. וככלחו מתקני, בסדרא דישראל דמתתקני לתקא, באינון שירין ותשבחן, וביהיא צלואה דקא מצלו ישראל. כיון דאלין תלת משרין מזדמן, כדיין ישראל פתחי שירטה, זומר קמי מאיריהון. ובהיא משריתא חדא, איזדמן ממנה לשבחא למאיריהון בימם, באינון שבחי **דוד מלכא**, וזה אוקימנא ملي.

בזהיא זמנה דמסיימי ישראל שבחי דאיןון **תשבחן** דוד, כדיין **תושבחתא** דשירטה דימא, כמה דאוקימנא. וαι תימא, **האי توשבחתא** **אמאי** **אייה** בתקונא בתורייתא בתר שבחי דוד, וזה תורה שבכתב, אקדימת ל תורה שבעל פה, ואקדימת לבתוים, וכמה לביבאים, ואקדימת לפתוים, וכמה דקדמת, כי אצטיך לאקדמא. (*נ"א בשירא*). **אלא**, מגו **דכאנת** ישראל לא אתקנת אלא מתורה שבכתב, משום כי אצטיך לודר לה **בשירותתא** דתקונאה, והאי לומר לה **בשירותתא** דתקונאה, והאי **תושבחתא** מעילא, מכל שאר **תשבחן** דעלמא. **ואיה** לא אתקנת מכלו, **דא**. ו בגין **דא**, **אייה** סמוך לצלואה דמיושב, כמה **דאוקימנא**.

ביה שעתא כד שירטה דימא אמר, מהתערת **כאנת** בהיא כתרא, **דזמין גדרשא** ברייך הוא לא עטרא למלכא ממשיכא, וההוא בתרא